

Το Άγιο Πνεύμα, οι πνευματικοί υιοί του Θεού, ο σατανάς και οι δαίμονες στο θεολογικό σύστημα των Μαρτύρων του Ιεχωβά

[Ορθοδοξία / Αιρέσεις](#)

[Γεωργία Μουλοπούλου, πτυχιούχος στον Ελληνικό Πολιτισμό - μάστερ Θεολογίας](#)

Στ. Περί του «Αγίου Πνεύματος». Οι Μάρτυρες του Ιεχωβά αρνούνται όχι μόνο τη θεότητα του Αγίου Πνεύματος, αλλά και ότι είναι ξεχωριστό Πρόσωπο. Προβάλλουν, μεταξύ άλλων, και το επιχείρημα ότι το τριαδικό δόγμα δεν είναι «λογικό» και δεν υπήρχε στην αρχαία Εκκλησία. Ορθολογιστικά σκεπτόμενοι, στηρίζουν στην Αγία Γραφή τις επινοήσεις τους αυτές. Αρχίζουν από το α' κεφ. της Γενέσεως και τον στίχο 2: «Η δε γη ην άόρατος και ακατασκεύαστος... και πνεύμα Θεού επεφέρετο επάνω του ύδατος».

Το εβραϊκό κείμενο, υποστηρίζουν, στη θέση της λέξης «πνεύμα» έχει «ρούαχ», την οποία οι Ο' αποδίδουν με τη λέξη «πνεύμα» και η «Μετάφρασις του Βασιλέως Ιακώβου» ως φύσημα, πνοή, αύρα, ενεργός δύναμις κ.ά.». Η δική τους Βίβλος, «η Μετάφραση Νέου Κόσμου», το αποδίδει ως «η ενεργός δύναμις του Θεού»[226], η

οποία διαδραμάτισε τον καταλυτικό ρόλο στη δημιουργία του κόσμου. «Έτσι, σύμφωνα με την αγιότητα του Θεού, η ενεργός δύναμις ενεργούσε για έναν καλό σκοπό. Απεδείχθη ότι ήταν το «Άγιο Πνεύμα» [227].

Ο ρόλος του Αγίου Πνεύματος κατά τους Μάρτυρες του Ιεχωβά σχετίζεται περισσότερο με τη σωτηρία του ανθρώπου. Αυτό έχρισε τον Ιησού σε πνευματικό Υιό του Θεού, κατεύθυνε το κήρυγμά Του και με τη βοήθειά Του τελούσε τα θαύματα. Ως Παράκλητος, εμφανίστηκε την Πεντηκοστή. Αυτό φώτισε τους Αποστόλους και οδήγησε την Εκκλησία στην Αλήθεια. Το «Άγιο Πνεύμα» καθοδηγεί τον «πολύ όχλο», τους «προβατοειδείς» Μάρτυρες του Ιεχωβά αλλά και τα μέλη της Θεοκρατικής Κυβέρνησης του Ιεχωβά στο Μπρούκλιν[228].

Ζ. Οι πνευματικοί υιοί του Θεού. Οι Μάρτυρες του Ιεχωβά μιλούν συχνά για πνευματικούς υιούς του Θεού. Αυτοί είναι: Ο Λόγος του Θεού, οι άγγελοι, ο Σατανάς και οι δαίμονες. Ο Υιός και Λόγος δημιουργήθηκε άμεσα από τον Θεό, ενώ τα εκατομμύρια των πνευματικών υιών του δημιουργήθηκαν από τον Θεό αλλά μέσω του μονογενούς Υιού Του[229]. Η δημιουργία των «θεοειδών υιών» του Θεού, τους οποίους η Γραφή ονομάζει «πνεύματα» και «αγγέλους», πρέπει να προηγήθηκε της δημιουργίας του κόσμου. Από την κατάσταση της μακαριότητας και της διαρκούς δοξολογίας του Θεού, μερικοί από αυτούς έπεσαν και δημιουργήθηκαν ο Σατανάς και οι δαίμονες. Μετά την απομάκρυνσή τους από την ουράνια οργάνωση του Θεού, δημιούργησαν την οργάνωση «πνευματικών υιών», η οποία εναντιώνεται στο θέλημα του Θεού και επιδιώκει τον προσηταρισμό των

ανθρώπων[230].

Σχετικά με αυτήν τους τη διδασκαλία, πρέπει να τονίσουμε τον υποβιβασμό του Υιού στην τάξη των «πνευματικών υιών», δηλαδή των αγγέλων και των δαιμόνων. Η αποδοχή του Υιού ως του πρώτου στην τάξη των «πνευματικών υιών» δεν δικαιολογεί τα λόγια του Πατρός περί αυτού: «Ούτος έστιν ο Υιός μου ο αγαπητός, εν ω ευδόκησα»[231]. Η περίπτωση να είναι ο Λόγος δημιουργός των πνευματικών υιών του Θεού και όμοιος, ίσος, με αυτούς δεν είναι λογικό. Το δημιούργημα (το κτίσμα) δεν είναι δυνατόν ποτέ να είναι ίσο με τον δημιουργό του. Εάν, ωστόσο, η «λογική» των Μαρτύρων του Ιεχωβά το θεωρεί δυνατό, θα πρέπει να δεχθούν ότι και ο Λόγος, αφού είναι κατά τη γνώμη τους δημιούργημα του Θεού, είναι ίσος με τον Θεό Πατέρα[232].

Η. Ο Σατανάς και οι δαίμονες. Στο θεολογικό σύστημα των Μαρτύρων του Ιεχωβά κεντρική θέση κατέχει ο Διάβολος, ο οποίος ανταγωνίζεται τον Ιεχωβά, επειδή διεκδικεί τη δόξα, τη λατρεία και την κυριαρχία επί της Δημιουργίας. Ο Διάβολος «ανέπτυξε μία επιθυμία να λατρεύεται» ο ίδιος ως Θεός «και γι' αυτό δελέασε τον Αδάμ και την Εύα να ταχθούν εναντίον του Θεού»[233]. Ο Σατανάς με την πράξη του αυτήν 1) «αμφισβήτησε τη φιλαλήθεια του Θεού» και την «εξάρτηση του ανθρώπου από τον Δημιουργό του» και 2) «αμφισβήτησε... το δικαίωμα του Θεού να κυβερνά», διαβάλλοντάς Τον «ότι ο θείος τρόπος διακυβερνήσεως είναι εσφαλμένος...». Από τη στιγμή εκείνη το «νοήμον πνευματικό» εκείνο πρόσωπο έγινε ο Διάβολος-Σατανάς που τάσσεται εναντίον του Θεού και των ανθρώπων[234].

Ο Θεός, λοιπόν, δεν τιμώρησε τον Διάβολο. Αντιθέτως, του έδωσε χρόνο για να αποδείξει τους ισχυρισμούς του: ότι οι άνθρωποι μπορούν να πορευθούν καλύτερα με τη βοήθειά του και ότι, αν δεν τον εμποδίσει ο Θεός, μπορεί να τους φέρει όλους με το μέρος του[235]. Κατά τη γνώμη τους, «μερικοί απ' τους πνευματικούς «υιούς του Θεού» άφησαν τη θέση τους στον ουρανό ως πνευματικά πλάσματα και απέκτησαν σαρκικά σώματα, για να απολαύσουν ανθρώπινες ευχαριστήσεις». Με την πράξη τους αυτή επικράτησε ανηθικότητα σε τέτοιον βαθμό, ώστε ο Θεός να καταστρέψει την ανθρωπότητα με τον κατακλυσμό του Νώε[236].

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](#)

[226] Αλεβιζόπουλος, Μάρτυρες του Ιεχωβά..., τ. Γ', Όπ.π., σ. 131.

[227] Γιαννόπουλος, Όπ.π., σ. 218-219.

[228] Όπ.π., σ. 221-222.

[229] Όπ.π., σ. 226.

[230] Γιαννόπουλος, Όπ.π., σ. 227.

[231] Ματθ. 3, 17.

[232] Γιαννόπουλος, Όπ.π., σ. 228.

[233] Όπ.π., σ. 228-229.

[234] Γιαννόπουλος, Όπ.π., σ. 229.

[235] Όπ.π., σ. 229-230.

[236] Όπ.π., σ. 232.

<http://bit.ly/2Dmgtq5>